

Marc de Bel

BLINKER

Het BagBag-juweel

Met illustraties van Jan Bosschaert

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Donderdag 5 juli

De koe staarde met grote, wazige ogen naar het stralende lichtpuntje dat als een ver, maar schitterend juweel aan de ochtendhemel stond. Tot een nerveus krassende vogel het brave beest uit haar leuke dromen haalde.

‘Kraaa?’ kraste de ekster.

Hij bewoog zijn kop ongeduldig heen en weer en tikte met zijn grote, zwarte bek krachtig tegen de ruit. De lange staart en vleugels glansden prachtig azuurblauw in de vroege zonnestralen. ‘Kraaa!... Kraaa!...’

‘Ja jaaa,’ geeuwde Blinker. ‘Ik heb je wel gehoord, Pika.’

De vogel tikte drie keer na elkaar tegen de ruit.

‘Tjek!...Tjek!’ groette hij.

‘Ook ’n goeiemorgen, Pika,’ antwoordde Blinker.

Hij krabde in zijn haar en kwam uit bed. Zodra hij het raam opende, vloog de ekster de kamer binnen en nestelde zich op Blinkers hoofd in de verwarde haardos.

Blinker rekte zich uit en keek naar de lucht. Er was geen wolkje te bespeuren.

‘Mooi,’ knikte hij tevreden. ‘Dit wordt een prachtige dag. Lekker windstil. Ideaal weertje om de ballonnen uit te testen!’

Toen zag hij het kleine, maar heldere lichtpuntje aan de hemel.

‘Weet jij welke ster dat is, Pika?’ wees hij.

De ekster hield de kop schuin bij het horen van zijn naam en knipperde eventjes met zijn ronde kraaloogies.

‘Tjek!’ antwoordde hij.

‘Ook niet?’ glimlachte Blinker. ‘Dat geeft niet. Ik kom het wel te weten.’

Hij joeg de vogel uit zijn harige nest en trok zijn kleren aan.

Toen hij op bed ging zitten om zijn gympjes dicht te rijgen, viel zijn blik op de brief. Hij raapte hem van de grond en ging ermee aan het eigenhandig in alle kleuren van de regenboog geschild-

derde tafeltje zitten. Pika vloog op zijn schouder en pikte nieuwsgierig in het papier.

‘Hé, afblijven, Pika!’ riep Blinker. ‘Hoe vaak heb ik je nu al gezegd dat de brieven van Nelle niet lekker zijn? Toch niet voor jou...’

Pika wist het maar al te goed. Maar hij kon het niet laten steeds even zijn grote bek te zetten in alles wat zijn vriend beetpakte. Af en toe waagde hij het zelfs weg te vliegen met Blinkers spullen. Op die manier was Blinker al heel wat moeren en schroeven kwijtgeraakt terwijl hij aan de raket sleutelde.

Blinker had Nelles laatste brief, net zoals alle vorige, al wel twintig keer gelezen. Hij kon het niet laten. Het gaf hem telkens weer dat heerlijke gevoel. Alsof Nelle bij hem was...

Ik ben er gisteravond in bed allicht mee in slaap gevallen, dacht hij terwijl hij de brief openvouwde.

Een andere verklaring voor het rondslingeren was er niet. Hij borg immers altijd heel zorgvuldig Nelles brieven op. Dat moest wel met een pikzieke vriend als Pika en een nieuwsgierige zus als Ellen.

Liefste Blinker,

Nogmaals een dikke proficiat met je verjaardag en twaalf even dikke zonen! (zie kaartje)

Oef... het schooljaar zit erop! Driewerf hoera! Ik ben de tweede van de klas geworden (zoals de bakfietsbioscoop vorig jaar). Had je een goed rapport? Zoals je ziet, schrijf ik deze brief op die oude typemachine van tante Mies. Leuk machientje, hoor (maar toch even ouderwets als tante zelf, hahaha! Ze moest het eens horen!) Af en toe blijft er wel 'ns iets haperen (aan de machine, bedoel ik!). Ook blij met de vakantie? Dat zal wel! Nu kun je immers naar hartelust aan je raket werken.

Wat jammer dat ik pas volgende maand naar Kruisem kom. Ik had de lancering dolgraag gezien. Ik kijk al uit naar je volgende brief, waarin je er alles over vertelt. Sara staat hier de hele tijd om mijn oren te zeuren dat ik niet mag vergeten je haar groetjes over te maken. We hebben gisteren haar

elfde verjaardag gevierd. En 's avonds heeft ze me in bed het vingeralfabet geleerd. Tof, zeg! (Ik spel BLINKER al perfect). Op die manier kunnen we makkelijker met elkaar praten, maar ze kan ook heel aardig liplezen. Ze is daar echt reuze knap in! Daardoor merken de meeste mensen niet eens dat ze doof is.

Jammer dat het feest in het kasteelpark dit jaar niet doorgaat. Is de barones echt zo ziek? Sara had nochtans ook dolgraag eens toneelgespeeld. Weet je het nog van vorig jaar, Prins? Hopelijk beleven we volgende maand weer even leuke avonturen! Ik tel de dagen af. Nog 31 keer slapen en het is zover. Geef Slurk en Pika ook een dikke zoen van me, en doe Mats en Jonas de groetjes.

Daaag!

Nelle

Blinker borg de brief op bij de andere in het sigarenkistje in de kast. Hij wierp een zoveelste blik op Nelles zelfgemaakte verjaardagskaart, die hij op de muur had geprikt, net naast zijn hoofdkussen. Hij deed de kast op slot en verstopte de sleutel in het kabouterhoofd boven zijn bed. Daar vond Ellen hem nooit. Zij mocht in geen geval Nelles brieven te zien krijgen. Ze spotte zo al genoeg met zijn 'romantiekierig geschrijf', zoals ze het minachtend noemde.

'Schrijven is uit,' beweerde ze altijd. 'Wie tegenwoordig nog schrijft, is onwijs passé.'

Zelf zorgde zij er met haar liefdesfoontjes wel voor dat de telefoonmaatschappij dikke winsten boekte.

Blinker maakte zijn bed op en ging naar beneden. Pika bleef nog heel even op de leuning van de stoel zitten. Hij speurde met zijn dievenoogjes de kamer rond. Hij vond echter niets wat hij mee kon pikken. Blinker liet sinds de dag dat hij de ekster als kleine, staartloze nestvlieder mee naar huis had gebracht, niets meer in zijn kamer rondslingeren.

De vogel vloog tot op de vensterbank, gluurde nog even naar dat toch wel ongewoon blinkende ding in de steeds blauwer wordende lucht en vloog toen door het open raam naar buiten.

2

‘Wafwaf!’ groette Slurk beneden aan de trap.

Blinker aaide de wild kwispelstaartende hond over zijn kop en slofte de keuken binnen.

‘Dag, mams.’

Moeder keek hem verbaasd aan.

‘Wat krijgen we nou?’ glimlachte ze. ‘Zo vroeg uit de veren?’

Ze sopte een bruine boterham in een grote kop kamilletee.

‘Van oma,’ zei ze en ze reikte Blinker het kaartje aan.

Blinker herkende meteen oma’s reuzegrote handschrift.

‘Hallo allemaal!’ las hij. ‘Het is hier snikheet! Ik ben al zo bruin als een koffieboon. De wijn is hier heel lekker. Alleen hebben Maurice en ik er gisteravond een beetje te veel van gedronken, vrees ik. Of stáát die toren zo scheef? Ciao!’

Blinker keek nog even naar de leuke postzegel en draaide toen het kaartje om. De toren van Pisa helde inderdaad vervaarlijk over.

‘Heeft de postbode niets voor mij gebracht, mams?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Alleen het kaartje en dat overlijdensbericht van de barones.’

‘Is de barones gestorven?’ vroeg Blinker verrast.

‘Ja,’ knikte moeder. ‘Wist jij dat niet?’

‘Nee, ik wist wel dat ze ziek was. Maar niet dat het zo erg was.’

‘Tja, wie weet... Als ze zich in het ziekenhuis had laten opnemen, dan had ze misschien nog een kans gehad. Maar ze weigerde koppig het kasteel te verlaten.’

Het bleef een tijdje stil in de keuken.

Vorig jaar, op het dorpsfeest, had Blinker de barones voor het

laatst gezien. Hij herinnerde zich niet eens meer hoe ze eruitzag. Het gezicht van juffrouw Slick stond echter nog altijd vlijmscherp in zijn geheugen gegrift. Zelfs die doodse medicijngeur die de moordenares altijd met zich meedroeg, walmde nog ergens tussen de kronkels van zijn hersenen.

‘Ik vraag me af wat er nu met het kasteel zal gebeuren,’ mijmerde moeder.

‘En met al die mooie dingen,’ vulde Blinker aan.

Hij dacht aan de vele oude schilderijen, wandtapijten, harnassen, meubels... En vooral aan de honderden zeldzame middeleeuwse boeken die in de bibliotheek van het kasteel werden bewaard. Roel, de oom van Nelle, was er een keer binnen geweest en raakte er maar niet over uitgepraat. Roel interesseerde zich overigens enorm voor alles wat met de geschiedenis van het kasteel en het dorp te maken had. Onlangs had hij zelfs, samen met meneer Strepers, een heemkundige kring opgericht. Vader had zich ook als lid laten inschrijven, nu het dorpscomité het dit jaar toch zonder feest diende te stellen.

‘Morge,’ gromde Ellen in de deuropening.

Ze zag er niet bijster fris uit. Alsof ze in een droogkast had geslapen in plaats van in haar bed.

Moeder schudde het hoofd.

‘Dat hou je niet vol, Ellen,’ zuchtte ze bezorgd. ‘Niemand kan zonder nachtrust.’

‘Ik kan hier overdag onmogelijk studeren, mams,’ jammerde ze. ‘Zeker niet als die idioten de hele dag in de garage zitten te kletteren.’

Ze wierp Blinker een vernietigende blik toe.

Pika landde op de vensterbank en tikte hongerig tegen het keukenraam.

‘Daar heb je die rotvogel weer!’ snauwde Ellen. ‘Ik word nog gek van zijn getik! Gisteren kwam hij om de haverklap op mijn vensterbank zitten.’

‘Wafwaf!’ blafte Slurk.

‘Tjek! Tjek!’ schreeuwde Pika terug.

‘Daar gaan we weer,’ zuchtte Ellen.

Ze plofte moedeloos op een stoel.

‘Hoe kan ik nu studeren midden in deze dierentuin?’ vroeg ze zich wanhopig af.

‘Als jij maar niet denkt dat wij opdraaien voor jouw herexamens,’ zei Blinker.

Hij stond op en nam het doosje La vache qui rit-smeerkaas uit het kastje boven het aanrecht.

Pika huppelde over de vensterbank in zijn richting.

‘Tjek! Tjek!’

‘Mag Pika naar binnen, mams?’

‘Nee,’ antwoordde Ellen. ‘Mams?’

‘Nee, Blinker, niet voor hij zindelijk is,’ glimlachte moeder.

‘Eventjes maar, mams,’ drong Blinker aan.

Maar moeder schudde vastbesloten haar hoofd.

‘Je weet wat paps heeft gezegd,’ zei ze.

Vader had Pika het huis ontzegd, nadat de vogel vorige week stiekem in zijn soep had gepoept. Het leukste aan die snode daad, vond Blinker, was dat Tiekenei dat pas had gemerkt toen hij zijn bord tomatensoep-met-een-vreemd-smaakje al voor ruim driekwart naar binnen had gelepeld. Ze hadden zich zwart gelachen. Maar de fijnproever was nog witter dan de slappe smurrie in zijn bord geworden. Allicht bij de gedachte aan wat Pika de dag ervoor naar binnen had gewerkt. Eksters zijn immers dol op die dikke, gele larven die je altijd in kadavers vindt.

‘Tjek! Kraaa! Tjek!’ drong de gestrafte soeppeper aan.

‘Nee, Pika,’ antwoordde Blinker.

Hij ging weer aan tafel zitten, deed een lepeltje honing in zijn thee en smeerde zich een boterham met kaas van de lachende koe.

‘Kraaakraaa!’ protesteerde Pika verbolgen.

Hij pikte uit protest een heleboel gele bloemetjes uit de koningskaars bij het keukenraam.

Blinker wierp een blik op de klok. Kwart voor acht. Mats en Jonas kwamen pas om negen uur om te werken aan de raket. Hij had dus nog ruim de tijd om Nelle te schrijven.

‘Ik ben op mijn kamer, hé mams,’ zei hij. ‘Roep me als Mats en Jonas er zijn.’

‘O néé!’ kreunde Ellen. ‘Jullie gaan toch niet weer de hele dag zitten rammelen in de garage!’

‘Dat is niet “rammelen”, zussie,’ verbeterde Blinker. ‘Wij werken aan het vervoermiddel van de toekomst! Wij...’

‘Naar de maan met jullie raket!’ snauwde Ellen. ‘Of liever naar Venus, dat is nog een eind verder weg. Jullie kunnen er bovendien niet naast kijken, ze is dit jaar de hele vakantie zichtbaar.’

‘... Venus? Is dat Venus, die ster in het oosten?’ vroeg Blinker.

‘Planeet,’ verbeterde Ellen. ‘Venus is geen ster, maar een planeet. Ha, en dat wil later astronaut worden...’

‘pff...,’ schamperde Blinker. ‘Alsof dat nu zo belangrijk is...’

Toch ergerde het hem dat hij het onderscheid tussen een planeet en een ster niet kende. Wat hij echter wel wist uit de lessen geschiedenis was dat Venus de godin van de schoonheid en de liefde was. In boeken en op schilderijen werd ze meestal afgebeeld als een naakte vrouw met lang, blond, golvend haar. Bert Servranckx, die idioot, had tot groot jolijt van zijn vriendjes de illustratie in zijn handboek geschiedenis van extra haar voorzien. Net iets voor hem, vond Blinker.

‘Venus brengt geliefden dichterbij elkaar,’ glimlachte moeder.

Brieven ook, dacht Blinker.

‘Lieve hemel, mams,’ snoof Ellen. ‘Begin jij ook al met dat romantiekerig gedoe.’

De telefoon rinkelde. Moeder nam op.

‘Ja... ja ja... Voor jou, Ellen... Peter.’

Ellens gedroegkast gezicht fleurde helemaal op. Ze nam de hoorn over en nestelde zich knusjes op de sofa.

‘Hallo, Peter... Ja...’

‘Meen je dat, mams?’ vroeg Blinker.

‘Wat?’

‘Nou, wat je daarnet over Venus zei.’

Moeder keek haar brievenschrijvende zoon strak aan. Haar grote, mooie ogen deden hem aan Nelle denken.

‘Natuurlijk,’ knikte ze.

3

Hallo Nelle!

Ik heb net vernomen dat de barones gestorven is. Misschien denk je nu wel dat we in de toekomst ongestoord in het boswachtershuisje zullen kunnen zitten. Dat is helaas niet het geval, want Rod en Skunk hebben er hun hol van gemaakt. Ik ben er onlangs een kijkje gaan nemen. Lieve hemel! Zo'n troep heb ik nog nooit gezien! De vloer lag vol met sigarettenpeuken, condoms, lege bierblikjes en kapotte wijnflessen. Ik heb er zelfs een paar spuiten zien liggen! En het stonk er als de pest. Die vampieren zijn echte varkens!

Mijn lieve zusje Ellen is bij hen vergeleken een engel. Hoewel ze er momenteel nogal kribbig bijloopt. Ze studeert 's nachts voor haar herexamens. Ik hoop dat ze slaagt, ook al is ze mijn verjaardag vergeten. Maar ze krijgt van hetzelfde laken een pak, zeker weten!

Straks komen Mats en Jonas aan de raket meewerken. Als alles vlot, kunnen we zondagmiddag de langverwachte proefvlucht maken. De raket is zo goed als klaar. De motorpatronen van meneer Strepers zijn inderdaad, zoals hij beweerde, vier keer krachtiger dan diegene die ik heb gekocht bij de modelrakettenbouwclub. Dat komt goed van pas, want de startkracht zal groot moeten zijn. De raket is immers veel zwaarder uitgevallen dan ik had voorzien en de buizen om de motorpatronen in te plaatsen moeten nog worden gemonteerd. Meneer Strepers vindt raketten bouwen een prachtige hobby voor de jeugd. Hij is dan ook een rasechte beroepsmilitair. Toch eigen-

aardig dat paps en hij zulke maaijes zijn geworden. Hij weet natuurlijk niet dat we die motorpatronen allemaal voor een en dezelfde raket gaan gebruiken... Dan zou hij beslist ook nooit voor het gas voor de ballonnen. hebben gezorgd. Handige busjes zijn dat, zeg! Ze zijn niet groter dan een aansteker, maar je kunt er heel wat ballonnen mee opblazen. De paracommando's, die meneer Strepers opleidt, gebruiken die busjes hij overlevingstochten. Het gas dat ze bevatten is heel licht. Hopelijk licht genoeg om de raket te dragen. Maar wat zit ik je hier allemaal te vertellen?! Wist je dat de planeet Venus de hele vakantie 's ochtends vroeg in het oosten zichtbaar is? Je moet morgen beslist eens kijken! Mams zegt dat Venus geliefden dichter hij elkaar brengt... Nog 27 dagen...

Ik stop hier ook een paar foto's hij die Jonas van mij en Slurk en Pika heeft gemaakt. Volgende week stuur ik je er dan een heleboel van de (hopelijk geslaagde!) lancering. Ontwikkelen is nu toch geen probleem meer sinds de helft van oma's vroegere slaapkamer nu als donkere kamer is ingericht.

Zo, dit was het alweer.

Groetjes aan Sara en schrijf maar snel terug!

Blinker

Blinker vouwde de brief dicht en schoof hem samen met de foto's in een enveloppe. De postzegel kwam, zoals het hoort, rechts bovenaan en in de linkerbovenhoek van de enveloppe kleefde hij de sticker met de in-de-vorm-van-een-hartje-krieuwelende lieveheersbeestjes. Hij had die heel toevallig in het snoepwinkeltje naast de school ontdekt.

Nelle vindt dit vast reuzeleuk, dacht hij tevreden.

'Wafwafwaf!' blafte Slurk bij de garage.

'Blinker! Mats is er!' verwittigde moeder.

'Ik kom!' riep Blinker terug.

Pika, die ondertussen op Blinkers schouder was ingedommeld, schrok op.

'Kraa!' kraste de ekster kort.

Het blije geblaf van Slurk prikkelde zijn aangeboren nieuwsgierigheid. Hij dook door het raam naar buiten en vloog in de richting van het lawaai.

Blinker donderde de trap af.

‘Moet jij nog boodschappen doen vandaag, mams?’

‘Ja...’

Hij gaf haar de brief.

‘Wil jij dit voor me posten?’

‘Zeker, stop hem maar in mijn tas,’ wees ze.

‘Thanks, mams,’ knipoogde hij.

Een halve seconde later stormde hij naar de garage. Of beter: naar de ‘Bouwloods voor de Meest Fantastische Vliegtuiglucht ballonraket uit de Geschiedenis van de Luchtvaart’.

4

‘Hallo, Blink!’ groette Mats.

Zijn ogen straalden. Nog meer dan de sterren op zijn gedeukte helm.

‘Kijk ik gevonde heb, Blink!’

De negentienjarige, mentaal gehandicapte jongen hield trots vier motorfietsuitlaten in zijn gespierde armen.

‘Prachtig, Mats!’ prees Blinker. ‘Die lijken me ideaal!’

Mats legde de uitlaten voor de deur van de garage en gaf Blinker de motorpatronen terug die hij gisteren als maat had meegekregen.

‘Wafwafwaf!’ blafte Slurk ongedurig.

De hond sprong de hele tijd opgewonden tegen Mats op.

‘Ja ja. Heb weer stuk chocla mee. Krijgt straks. Eerst vecht. Ik Tarzan, jij leeuw.’

Mats rolde zijn honderd en tien kilogram over het gras en begon een wild knuffelgevecht met Slurk.